

eller til at lede et Udvalg, er det Ministerens Bestemmelse i den nævnte Henseende, som maa være bindende for ham. Dette gjælder, enten det er den Ene eller den Anden. Dersom det ærede Medlem vil tro, at en Privatmand, der blev sat derind, kunde gaa aldeles udenfor det, Ministeren havde stillet som Opgave for Udvalget, og at saa Ministeriet ikke vilde finde sig foranlediget til at gjøre Indsigelse derimod, fordi det var kommet fra en Privatmand, saa er det en Feiltagelse. Det er en Selvfølge, at den Ene som den Anden bindes ved de Bestemmelser, der gives fra Ministerens Side. Hvor strengt fastsatte disse kunne være, beror selvfølgelig aldeles paa Omstændighederne. Med Hensyn til Theaterbygningen — for at jeg skal nævne dette Exempel — er det en Selvfølge, at Ministeren maatte sige: Der er den Sum af 470,000 Rd., og til den maa vi holde os, thi den foreligger givet ved Lov. Noget Saadant forelaa derimod ikke her, og her var der altsaa Spørgsmaal om, hvorledes man kunde tilvejebringe det Formaal, der iøvrigt var tilstede. Om der kunde medgaa en noget større Sum, laa ikke direkte for, men det blev Ministerens Sag, om han for at tilvejebringe det, der foresloges, vilde forelægge Repræsentationen et saadant Forslag. Det er Ministeren og Ministeren alene, hvem Ansvaret kan komme til at falde paa.

Th. Nielsen: Naar jeg igaar udtalte, at det næsten ikke var mig muligt at se, hvad man i Grunden vilde med denne Lov, var denne Udtalelse fremkommen navnlig med en Udtalelse af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgfreds (Koch) for Die; thi han har gjentagne Gange ligesaavel som den ærede Minister fremhævet, at her kun var Spørgsmaal om en Regnskabspostering, om en bedre Postering, og det er med disse Udtalelser for Die, at jeg siger, at det næsten ikke er mig muligt at se, hvad man vil; thi efter det Budget, der er os forelagt fra Ministeriets Side,

som det vil komme til at se ud, naar vi vedtage denne Lov, er det mig klart, at det Gæste, vi derved naa, er at kunne se paa eet Sted et Underflud af 130,000 Rd. eller saa omtrent, istedetfor at vi nu maa se det paa tre Steder, men dette forekommer mig ikke at være nogen synderlig Uleilighed. Ved første Behandling udtalte jeg, at jeg saa noget meget særligt ved denne Lov, og det ser jeg den Dag idag deri, thi jeg ser, at naar denne Lov vedtages, saar man Midler og Veie til at fortsætte endnu længere paa samme Bane og Vej, som man allerede er paa. Jeg udtalte endvidere ved 1ste Behandling, at med Universitetet og den Uddannelse, det giver, er der slet ikke slet nogen Forandring, siden vi fik den frie Forfatning, og at jeg troede, at noget Saadant var i høj Grad ønskeligt, men at det vanskeligt kunne naas, inden vi fik det hele inddraget i Statskassen. Det Samme siger jeg endnu idag, saa at i den Henseende har det ærede Medlem ikke nogen sær Grund til Glæde, da jeg endnu staar paa det samme Standpunkt. Om Kommunitetet udtalte jeg ikke et Ord ved 1ste Behandling, saa at der ingen Grund er til at tale om, at der i to Maanedes er slet en Omvendelse, eller hvilket Ord han nu betegne det med. Jeg siger kun endnu, at jeg ser noget meget særligt i denne Lov, fordi den hjælper visse Folk til at fortsætte paa den samme Vej, som man nu er paa. Derfor Kommunitetet har jeg til enhver Tid vist mig meget nænsom, og jeg kan ikke forstaa, hvorledes det ærede Medlem kan sige, at selv om disse 400,000 Rd. flyttes ud paa Borden, vil der dog blive nok til at fyldestgjøre Formaalet med. Sa, sætter det ærede Medlem som Formaal 100 Studenters Bespisning, saa kan der blive nok, men mener man, at disse Midler skulle være til at komme den fattige Del af Befolkningen til Hjælp, som ønsker at uddanne sig, saa tror jeg ikke, at Formaalet kan naas, naar vi flytte de 400,000 Rd. ud paa Borden.

Da ikke flere ønskede at udtale sig,

1) Forslag under Nr. 23 af Udvalget:

Universitetet.

Udgift 1. e. (Faste-Censorer eller Examenstkommisjoner). (Bet. Nr. 49)